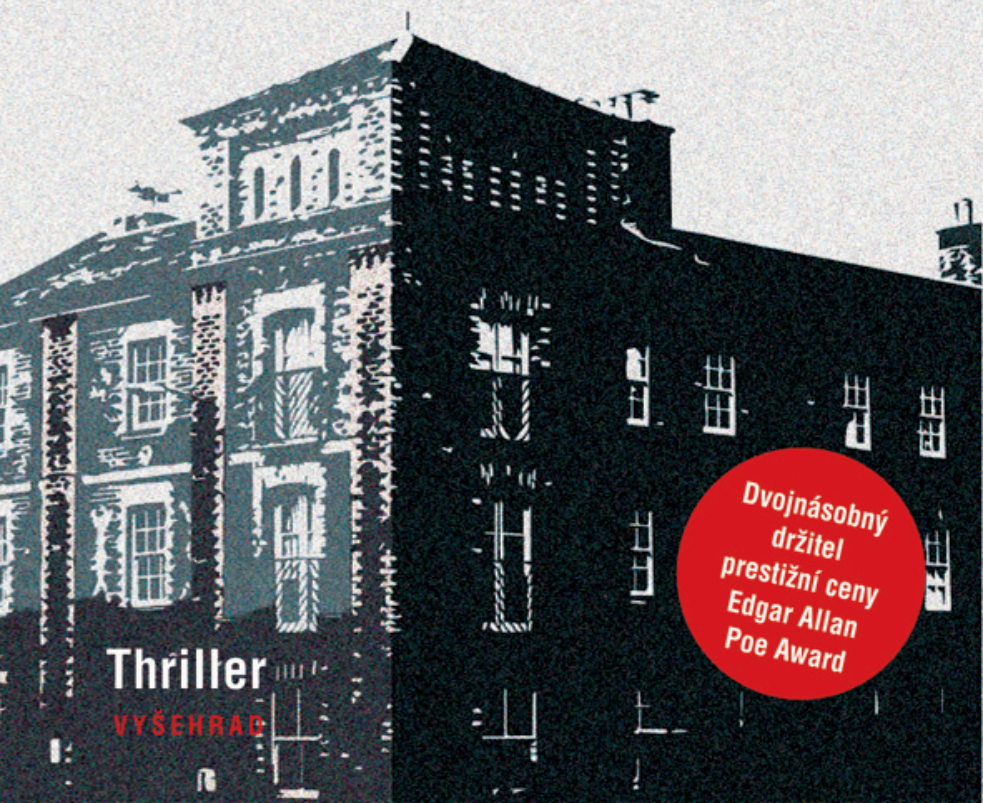

JOHN HART

Železný dům

Thriller

VYŠEHRAĐ

Dvojnásobný
držitel
prestižní ceny
Edgar Allan
Poe Award

JOHN HART

Železný dům

JOHN HART

Železný dům

VYŠEHRAĐ

Z anglického originálu Iron House
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press,
New York v roce 2011 přeložil Jindřich Mandák
Obálku navrhla Kateřina Urbanová
Typografie Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1712. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 220 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Toto dílo je fikce. Všechny postavy, organizace a události,
které jsou v tomto románu vylíčeny, jsou buď výplody
autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně.

Copyright © 2011 by John Hart
Published by arrangement with St. Martin's Press.
All rights reserved.
Translation © Jindřich Mandák, 2017

ISBN 978-80-7429-746-5

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Peteovi Wolvertonovi
a
Matthewovi Shearovi

Drsné černé kmeny stromů se kymácely v prudkém větru, jejich větve se prohýbaly pod tíhou sněhu. Venku byla tma, noc. Mezi kmeny běžel chlapec, padal a znovu se dával do běhu. Teplem jeho těla na něm sníh roztával, prosakoval do jeho oblečení a pak dotvrda mrzl. Chlapec viděl svět černý a bílý až na místa, kde byl červený.

Na jeho rukou a pod nehty.

Na rukou přimrzlých k čepeli nože, jaký by žádné dítě nemělo vlastnit.

Na krátký okamžik se mraky protrhly, pak se znovu vrátila úplná tma a železný kmen zkrvavil chlapcův nos, když vrazil do stromu a opět upadl. Zvedl se na nohy a běžel sněhem, který mu sahal po kolena, po pás. Větve ho chytaly za vlasy, rozdíraly mu kůži. Daleko vzadu probleskovalo světlo a zvuky pronásledování se tlumeně linuly za ním jako dech ze chřtánu lesa.

Táhlé vytí v ostrém větru...

Psi za hřebenem...

1

Michael se probudil a sáhl po pistoli, kterou už nenechával u postele. Prsty mu sklouzly po holém dřevě. Posadil se úplně probuzený, s kůží zvlhlou potem a vzpomínkou na led. V bytě se nic nehýbalo, nebylo nic slyšet kromě zvuků města. Žena vedle něj sebou v teple zchumlaných prostěradel zavrtěla a její ruka našla tvrdou křivku jeho ramene. „Jsi v pořádku, zlato?“

Skrz závěsy na otevřeném okně pronikalo slabé světlo a Michael se od ženy odvracel, aby neviděla toho chlapce, který přežíval v jeho očích, tu stopu bolesti, kterou měla teprve objevit. „Zlý sen, miláčku.“ Jeho prsty našly oblínu jejího boku. „Spi dál.“

„Víš to jistě?“ Hlas měla zdušený poduškou.

„Ovšem.“

„Miluju tě,“ řekla a usnula.

Michael sledoval, jak se propadá do spánku, a pak spustil nohy na podlahu. Dotýkal se starých jizev po omrzlinách, místech bez citu na dlaních a špičkách tří prstů. Třel si ruce o sebe a pak si je prohlížel ve světle. Dlaně měl široké, prsty dlouhé a na konci zúžené.

Ruce pianisty, říkávala Elena.

Tlusté a zjizvené. Vrtěl hlavou.

Ruce umělce...

Ráda říkala takové věci, výrazy optimistky a snílka. Michael si protahoval prsty a v hlavě slyšel zvuk jejích slov, melodičnost jejího přízvuku a v té chvíli se zastyděl. Ruce používal na ledacos, ale tvorba k tomu nepatřila. Stál

a kroužil rameny, zatímco New York kolem něj nabýval pevnějších tvarů: Elenin byt, vůně nedávného deště na horkém chodníku. Natáhl si džíny a vrhl pohled otevřeným oknem. Noc ležela na městě jako temná ruka, jejíž kůže ještě nebyla protkaná žilkami šedi. Pohlédl na Eleninu tvář a v šeru mu připadala bledá, měkká a pomačkaná spánkem. Elena ležela nehybně v posteli, kterou spolu sdíleli, a když se dotkl dvěma prsty jejího ramene, cítil jeho teplo. Venku se rozprostíralo město, stejně šedé a bezhlesé jako vzdychky, jako tichá odmlka po výdechu. Odhrnul Eleně vlasy z obličeje a na jejím spánku odhalil nitku jejího života, pevnou a silnou. Chtěl se dotknout toho tepu, ujistit se o jeho síle a odolnosti. Jeden starý muž umíral, a jakmile zemře, přijdou si pro Michaela; a přijdou si i pro ni, jen aby Michaelovi ublížili. Elena o ničem z toho nevěděla, nevěděla ani o tom, čeho je Michael schopen, ani o tom, jaké nebezpečí přivedl k jejím dveřím; jenže Michael by se porval s celým peklem, aby jí zajistil bezpečí.

Porval s celým peklem.

Vrátil se v plameni.

Taková byla pravda. Taková byla skutečnost.

Prohlížel si v kalném světle její tvář, hladkou pleť a plně pootvorené rty, černé vlasy, které jí spadaly ve vlnách k rameni, kde se tříštily jako příboj. Ve spánku se pohnula a Michael pocítil povědomou jistotu, že se věci nejprve zhorší, než se zlepší. Už od dětství se za ním táhlo násilí jako pachová stopa. Teď si našlo i ji. Na chvíli si pomyslel, že by ji měl opustit, prostě si sebrat své problémy a zmizet. Už to samozřejmě zkoušel, a to nejednou, ale snad stokrát. Ale přesto s každým nezdařeným pokusem jistota jenom dál sílila.

Bez ní nemůže žít.

Mohl by se z toho nějak dostat.

Michael jí prsty pročísl vlasy a znovu uvažoval, jak to dospělo až sem. Jak to, že se to tak rychle zvrtilo?

Přešel k oknu a odsunul závěs natolik, aby viděl dolů do uličky. Auto tam pořád stálo, černé a nízké ve vzdálených stínech. V čelním skle se odrážela světla lamp, takže přes ně neviděl, ale znal alespoň jednoho z mužů, kteří seděli uvnitř. Jeho přítomnost představovala hrozbu a Michaela

to nevýslovně popuzovalo. Se starým pánem uzavřel dohodu a očekával, že bude dodržena. Slova pro Michaela stále měla svůj význam.

Sliby.

Pravidla chování.

Naposledy pohlédl na Eleny a pak vyndal z úkrytu dvě pětačtyřicítka s tlumiči. Byly chladné na dotek a jeho ruce jim dokonale přivykly. Zkontroloval náboje, a když se odvrátil od ženy, kterou miloval, zamračil se. Tohle už by mělo být za ním, už by měl být volný. Znovu pomyslel na muže v černém autě.

Před týdnem ještě byli bratři.

Michael už byl u dveří a bezmála venku, když Elena vyslovila jeho jméno. Na chvíli se zastavil, pak odložil pistole a vklouzl zpátky do ložnice. Překulila se na záda a napůl zvedla jednu paži. „Michaeli...“

Vyslovila to jméno s úsměvem na rtech a on uvažoval, jestli ho neříká ze spánku. Posunula se a pokojem se linula vůně teplého lůžka. Doplnovala ji vůně její pleti a čistých vlasů. Byla to vůně domova a budoucnosti, příslibu jiného života. Michael chvíli váhal, pak ji vzal za ruku a ona řekla: „Pojď ještě do postele.“

Vrhl pohled do kuchyně, tam nechal zbraně vedle plechovky se žlutou barvou. Ztlumila hlas do šepotu a Michael věděl, že pokud odejde, sklouzne zpátky do spánku a na nic si nevzpomene. Mohl by se vytrátit ven a provést to, co uměl tak dobře. Kdyby je zabil, pravděpodobně by to věci vyhrotilo a na jejich místa by nastoupili jiní; ale možná že by takový vzkaz posloužil svému účelu.

A možná že ne.

Přelétl pohledem z Eleny k oknu. Noc venku byla stejně černá, táhla se jako napjatá kůže. Auto tam pořád stálo, tak jako včera v noci, tak jako v noci předevedčirem. Nic proti němu nepodniknou, dokud starý pán nezemře, ale chtěli ho vynervovat. Chtěli vyvíjet tlak a Michael se proti tomu bouřil celou svou osobností. Zvolna se nadechl a uvažoval o člověku, jakým toužil být. Elena byla tady, s ním, a ve světě, který si chtěli vytvořit, nemělo násilí místo. Jenže Michael byl v prvé

řadě realista, a tak když se její prsty propletly s jeho, nemyslel pouze na naději, ale i na odplatu a odstrašení. Vytanula mu jedna stará báseň.

*Dvě cesty se dělily v žlutém háji...**

Michael stál na rozcestí a musel se rozhodnout. Vrátit se do postele nebo vzít pistole. Elena nebo ulička. Budoucnost nebo minulost.

Elena mu znovu sevřela ruku. „Miluj se se mnou, zlato,“ řekla, a to také zvolil.

Život, ne smrt.

Tu méně prošlapanou cestu.

Newyorský úsvit se ohlásil spalujícím horkem. Zbraně byly ukryty a Elena ještě spala. Michael seděl s nohama na okenním parapetu a hleděl dolů do prázdné uličky. Odjeli kolem páté, vycouvali z uličky a jedinkrát zahoukali, když mizeli z dohledu. Pokud ho chtěli probudit nebo postrašit, hanebně selhali. Michael byl vzhůru už od tří a cítil se skvěle. Prohlížel si bříščka prstů potřísněná skvrnami od žluté barvy.

„Čemu se usmíváš?“ Její hlas ho překvapil a Michael se otočil. Elena se v posteli lenivě posadila a odhrnula si z obličeje dlouhé černé vlasy.

Pokrývka jí sjela k pasu a Michael sundal nohy z parapetu v rozpacích, že ho přistihla ve chvíli tak neskrývané radosti.

„Jen na něco myslím,“ řekl.

„Na mé?“

„Ovšem.“

„Lháři.“

Usmívala se, tvář měla dosud pomačkanou spánkem. Prohnula se v zádech a protáhla se, začala drobné pěsti, až jí ruce zbělely. „Dáš si kávu?“ zeptal se Michael.

Svezla se znovu do podušek, spokojeně zavrňela a prohlásila: „Jsi skvělý.“

„Dej mi minutku.“ V kuchyni nalil Michael do šálku teplé mléko a pak kávu. Půl na půl, jak to měla ráda. Café au lait.

* Překlad H. Žantovská.

Velice francouzské. Když se vrátil, zastihl ji v jedné ze svých košil s rukávy volně vyhrnutými na úzkých pažích. Podal jí kávu. „Hezké sny?“

Přikývla a v očích jí zajiskřilo. „Obzvlášť jeden mi připadal velmi skutečný.“

„Opravdu?“

Klesla do postele a znovu spokojeně zavrňela. „Jednou se chystám doopravdy vstát dřív než ty.“

Michael usedl na kraj lůžka a položil jí ruku na oblouk nártu. „To víš, že jo, zlato.“ Elena si ráda pospala, zatímco Michaelovi se zřídkakdy podařilo spát déle než pět hodin. Představa, že by se vyhrabala z postele před ním, byla prakticky nemožná. Pozoroval ji, jak upíjí kávu, a připomněl si, že si na ní chce všimnout některých maličkostí: čirého lesku na nehtech, kterému dávala přednost, délky jejích nohou, jizvičky na tváři, které představovaly jedinou nedokonalost na její pleti. Měla černé obočí, oči, které byly hnědé, ale v určitém osvětlení mohly vypadat jako med. Byla to ve všech ohledech pružná, silná a krásná žena, ale to nebylo to, co na ní Michael nejvíc obdivoval. Elena čerpala radost z většiny bezvýznamných maličkostí: z příjemného pocitu, kdy vklouzne mezi chladná prostěradla, nebo když ochutná nějaké nové jídlo, ta chvíle očekávání, pokaždé když otevře dveře, aby vyšla ven. Věřila, že každý nadcházející okamžik bude lepší než ten předcházející. Věřila, že lidé jsou dobří, což z ní dělalo barevný záblesk v šedivém světě.

Znovu upila a Michael zachytil přesný moment, kdy si všimla barvy na jeho ruce. Mezi obočím se jí objevila drobná vráska. Oddálila šálek od rtů. „Tys už to vymaloval?“

Pokoušela se, aby to znělo rozzlobeně, ale nepodařilo se jí to, a když místo odpovědi pokrčil rameny, nedokázal potlačit úsměv, který mu prozářil celý obličej. Představovala si, že budou malovat spolu – smích, rozlitá barva – jenže Michael se neudržel. „Byl jsem příliš rozrušený,“ řekl a myslel na čerstvý žlutý nátěr v mrňavém pokojíku v hale. Říkali mu druhá ložnice, ale nebyl o moc větší než velký šatník. Vysoké úzké okénko mělo tabuli z pískovaného skla. Odpolední světlo rozáří žluť dozlatova.

Odložila kávu a opřela se zády o holou zeď. Její kolena napjala prostěradlo jako stan a Elena řekla, „Pojď si ještě lehnout. Připravím snídani.“

„Příliš pozdě.“ Michael se zvedl a zašel zpátky do kuchyně. Ve vázičce tam měl kytku. Ovoce už bylo nakrájené, džus nalitý. Přidal čerstvé pečivo a všechno odnesl na podnosu.

„Snídaně do postele?“

Michael zaváhal, city ho málem přemohly. „Šťastný Den matek,“ vypravil konečně ze sebe.

„Není přece...“ Odmlčela se a pak pochopila.

Včera mu řekla, že je těhotná.

V jedenáctém týdnu.

Zůstali v posteli skoro celé dopoledne – četli, povídali si – potom – potom Michael doprovodil Elenu do práce, tak aby se mohla připravit na polední nával. Měla na sobě úsporné černé šaty, které zvýrazňovaly její snědou pleť a tmavé oči. V podpatcích měřila metr sedmdesát a pohybovala se jako tanečnice, byla tak elegantní, že Michael vedle ní vypadal hranatě a neotesaně, jaksi nepatříčně v džínách, těžkých botách a obnošeném tričku. Jenže tak ho Elena znala: drsného a chudého, studenta, který přerušil studium a dosud doufal, že se do školy vrátí.

To byla ta lež, která to všechno odstartovala.

Potkali se před sedmi měsíci na rohu poblíž Newyorské univerzity. Michael byl oblečený tak, aby splynul s davem, měl bouchačku, měl úkol a vůbec se neměl pouštět do řeči s hezkými ženami, ale když jí vítr strhl šátek, instinktivně ho zachytil a vrátil jí ho s elegancí, která ho samotného překvapila. Neměl ještě potuchy, odkud se vzala ta náhlá lehkost, ale ona se v tu chvíli zasmála, a když se jí zeptal, řekla mu své jméno.

Carmen Elena Del Portal.

Říkejte mi Elena.

Vyslovila to s pobavením na rtech a s ohněm v očích. Vzpomínal si na její suché prsty a neskrývaně hodnotící pohled, na přízvuk, který hraničil se španělštinou. Zastrčila si neukázněný pramen vlasů za pravé ucho a s bezstarostným

úsměvem čekala, až jí Michael na oplátku řekne svoje jméno. Nechybělo mnoho, aby odešel, ale neudělal to. Bylo to kvůli teplu, které z ní vyzařovalo, kvůli naprostému nedostatku strachu nebo pochybností. A tak jí Michael v úterý ve čtvrt na tři v rozporu se vším, čemu ho kdy učili, řekl svoje jméno.

Svoje pravé jméno.

Šátek byl hedvábný a lehoučký, ale dopadl silně na dva životy. Byla z toho káva, pak další, až nastoupily v celé své divokosti emoce a zastihly ho nepřipraveného. A teď tu byl zamilovaný do ženy, která se domnívala, že ho zná, jenže neznala. Michael se pokoušel změnit, ale zabíjet bylo tak snadné. A odejít tak těžké.

V půli cesty do práce ho vzala ruku. „Chlapec nebo děvče?“

„Cože?“ Na takové věci se lidé normálně ptají a Michaela ta otázka ohromila. Zastavil se v chůzi, takže se jim lidé museli vyhýbat. Nachýlila hlavu ke straně.

„Doufáš, že to bude chlapec nebo děvče?“

Oči jí svítily tím typem uspokojení, o němž dosud četl jenom v knihách; a pohled na ni v té chvíli byl tentýž, jako když se poprvé setkali, jenže tentokrát ještě intenzivnější. Vzduch v sobě měl tentýž modrý náboj, tentýž pocit lehkosti a účelnosti. Když Michael promluvil, vycházela slova z jeho nejhlubšího nitra. „Vezmeš si mě?“

Zasmála se. „Jen tak?“

„Ano.“

Položila mu dlaň na tvář a smích se ztišil. „Ne, Michaeli. Nevezmu si tě.“

„Protože?“

„Protože mě žádáš z nesprávných důvodů. A protože máme čas.“ Políbila ho. „Spoustu času.“

V tom se mýlila.

Elena pracovala jako hosteska v drahé restauraci s názvem Chez Pascal. Byla krásná, mluvila třemi jazyky a na její žádost majitel před týdnem najal Michaela jako umývače nádobí. Michael jí řekl, že přišel o své dosavadní místo, že nějak potřebuje překlenout dny, než si najde nové, nebo než mu bude

konečně uděleno návratné stipendium, jenže žádné dosavadní místo neexistovalo, neexistovalo žádné stipendium, byly to prostě dvě další lži v moři tisíců. Ale Michael potřeboval být nablízku, poněvadž zatímco po dobu, co starý pán ještě dýchá, se ho nikdo neodvážil dotknout, Elena žádnou takovou ochranu neměla. Zabili by ji jen tak.

Dva bloky od restaurace se Michael zeptal: „Už jsi to řekla své rodině?“

„Že jsem těhotná?“

„Ano.“

„Ne.“ Hlas se jí zbarvil emocemi – smutkem a čímsi temným. Michael věděl, že Elena má rodinu ve Španělsku, ale hovořila o ní jen zřídka. Neměla žádné fotografie, žádné dopisy. Jednou jí kdosi zavolal, ale když jí Michael podal telefon, Elena hned zavěsila; den nato si změnila číslo. Michael nikdy nenaléhal na odpovědi, ne v případě rodiny či minulosti. Několik minut kráčeli mlčky. O blok dál ho vzala za ruku. „Dej mi pusu,“ řekla a Michael ji poslechl. Potom Elena prohlásila: „Moje rodina jsi ty.“

U vchodu do restaurace poskytovala sporý stín modrá markýza. Michael byl o kousek vpředu, takže zahlédl poškození dveří, aby včas stačil Elenu natočit, než si ho mohla všimnout i ona. Ale i se zády otočenými ke dveřím mu ten pohled utkvěl v hlavě: rozštípnuté dřevo, třísky trčící z mahagonové barvy. Seskupení bylo ve výši hlavy a představovalo čtyři úzké otvory po střelách rozmístěné v kruhu o průměru sedm a půl centimetru a Michael v duchu viděl, jak se to odehrálo. Černý automobil u obrubníku, tlumič. Od Elenina bytu to sem trvalo méně než šest minut jízdy, takže k tomu pravděpodobně došlo dnes ráno hned po páté hodině. Prázdné ulice. Nikdo v dohledu. Malá ráže, odhadoval Michael, něco lehkého a přesného. Dvaadvacítka, možná pětadvacítka. Opřel se o dveře a cítil třísky skrz košili spolu s chladným vztekem za očima. Vzal Elenu za ruku a řekl, „Kdybych tě požádal, abychom se odstěhovali z New Yorku, udělala bys to?“

„Mám tu zaměstnání. Naše životy...“

„Kdybych já musel odejít,“ zkusil to znovu, „šla bys se mnou?“

„Tohle je náš domov. Tohle je místo, kde chci vychovávat naše dítě...“ Zastavila se a přes tvář jí přelétlo pochopení. „Spousta lidí vychovává děti ve městě...“

Znala jeho nedůvěru k městu a Michael odvrátil pohled, poněvadž tíha lží ho začínala přemáhat. Mohl tady zůstat a riskovat válku, k níž se schylovalo, nebo se s ní mohl podělit o pravdu a ztratit ji. „Poslyš,“ řekl, „dnes přijdu pozdě. Vyřiď to Paulovi.“ Paulovi patřila restaurace. Parkoval vzadu v uličce a dveře pravděpodobně dosud neviděl.

„Ty nepůjdeš dovnitř?“

„Teď hned nemůžu.“

„Tohle místo jsem ti sehnala já, Michaeli.“ Jiskra vzácného hněvu.

Michael nastavil dlaň a řekl: „Mohla bys mi dát klíče?“ Nespokojeně mu odevzdala svazek, který měla od Paula. Michael otevřel dveře restaurace a podržel jí je. „Kam jedeš?“ zeptala se.

Dívala se vzhůru a dosud se zlobila. Michael by se rád dotkl její tváře a řekl, že kvůli tomu, aby byla v bezpečí, by zabíjel nebo zemřel. Že by vypálil město do základů. „Vrátím se,“ slíbil. „Zůstaň v restauraci.“

„Začínáš se chovat velice záhadně.“

„Musím něco udělat,“ odpověděl. „Pro to dítě.“

„Opravdu?“

Položil jí ruku na břicho a představil si spoustu násilností, kterými mohl tento den skončit. „Opravdu,“ řekl.

A byla to pravda.

2

Nastává čas. Michael nevěděl, jak dlouho už tam tahle slova jsou, ale míhala se mu v chůzi hlavou jako refrén sladěný se zvukem jeho bot na betonu. Pokoušel se to provést správně a civilizovaně. Pokoušel se být slušný.

Jenže nastává čas.

Michael mávl na taxík a udal adresu v Alphabet City. Když na ni dorazili, prostrčil k řidiči sklem padesátidolarovku a řekl mu, aby počkal.

Michaelův byt byl ve třetím podlaží domu bez výtahu, se dvěma ložnicemi, mřížemi v oknech a zpevněnými ocelovými dveřmi. Elena tu nikdy nebyla a Michael měl v úmyslu, aby to tak bylo dál. V šatně druhé ložnice měl pušky a pistole, ochrannou výstroj a svazky hotovosti. Byla tu dlouhá police s noži a vrhacími ostrými zbraněmi, úhledné kotouče lesklého drátu. Vysvětlovat to by nemuselo být snadné.

Michael vypnul poplašné zařízení a přešel velký obývací pokoj. Vysoká okna vpouštěla dovnitř polední světlo, ale on si nevšímal věcí, na něž dopadalo: stěny plné knih, elegantního vybavení a originálů uměleckých děl. Přešel do nevelké haly za obývacím pokojem a prošel kolem místnosti s výzbrojí do ložnice za ní. Lůžko bylo velké, ale čistě povlečené a spartánské, a na prádelníku stála jediná fotografie, kterou vlastnil. Byla vmáčknutá mezi skla, vybledlá a popraskaná, a byli na ní dva chlupci na zasněženém poli pocákaní blátem. Protože si nebyl jistý, zda ještě někdy byt uvidí, vyndal Michael fotografii z rámečku a vzal si ji s sebou do šatny. Byla to jediná jeho věc, na níž mu opravdu záleželo.

U dveří šatny se svlékl a nechal oblečení ležet na hromadě. Z dlouhého cedrového regálu si vybral pár ručně vyrobených anglických bot a jeden z řady dvaceti na míru šitých obleků. Ten byl také anglický, stejně jako košile. Vklouzl do jedné světle žluté a uvázal si kravatu dostatečně tmavou, aby odpovídala důvodu jeho návštěvy. Starý pán si na dobré oblékání potrpěl. Považoval ho za znak úcty a Michael o tom smýšlel stejně. Zastrčil fotografii do vnitřní kapsy saka, pak se vrátil a udal řidiči další adresu. Mířili k severu a na východ do míst, kde se řeka dotýkala ulic, jejichž čísla se blížila šedesátce. Pokud byl člověk bohatý a chtěl mít soukromí, představoval Sutton Place dobré místo pro domov. Žily tam celebrity a politici a nikdo se neohlížel po dlouhých autech se zrcadlovými skly. Starému pánovi patřila celá budova, v níž měl v plánu zemřít, a zatímco FBI nepochybně věděla, kdo bydlí v pětipodlažním domě s výhledem na řeku, nikdo ze

sousedů o tom neměl tušení; a o to šlo. Po životě propíraném v tisku a stráveném u soudů, po trojím uvěznění, sedmačtyřiceti letech pronásledování a veřejného opovržení, chtěl starý pán zemřít v klidu.

Michael mu to neměl za zlé.

Instruoval taxíkáře, aby projel kolem rezidence a pak zastavil o celý blok severněji, poblíž zaniklého heliportu na Šedesáté ulici. Teď na něm bylo psí hřiště, a když Michael vystoupil z taxíku, viděl, jak se mezi sebou baví dobře oblečené ženy, zatímco pejsci spolu dováděli. Jedna z žen ho zahlédla a řekla něco svým přítelkyním, takže se všechny tři obrátily, když Michael platil taxi. Michael pokývl, pak se otočil a dvakrát prošel kolem domu, jednou směrem k jihu a pak se vrátil k severu. Průjezd vedl k soukromému parkovišti vzadu. Zastavil se přede dveřmi s dlaněmi vzhůru, očima přebíhal mezi bezpečnostními kamerami namontovanými v koutech a nad hlavním vchodem. Za oknem ve třetím podlaží se kdosi pohnul. Zavlnily se i záclony v přízemí.

Nakonec Michael zaklepal a po hodné chvíli se dveře rozletěly a za nimi se objevili čtyři muži. Dva z nich byli řadoví pěšáci a Michael se nikdy neobtěžoval zapamatovat si, jak se jmenují. Bylo jim něco přes dvacet, na sobě měli tmavé kalhoty a košile, které jim pod saky obleků svítily jako hedvábí. Jeden žvýkal žvýkačku a oba stáli s prsty zasunutými pod saka, jako by Michael potřeboval napovědět, že mají zbraně. Obličej pod ulízanými vlasy měli stažené obavami. O Michaelovi toho hodně slyšeli, o tom, co dokázal. Byl to bojovník a zabiják, natolik obávaný král ulice, že nyní musel jen zřídka někoho zabít. Stačila samotná jeho přítomnost. Jeho jméno. Hrozba, kterou v sobě mělo.

Třetího muže, mladého, klidného a štíhlého, Michael neznal, zato čtvrtého znal dobře.

„Ahoj, Jimmy.“

Jimmy byl o dva tři centimetry vyšší než Michael, ale vážil o nějakých patnáct kilo míň, měl úzká ramena a byl hubený, jakoby vysušený. V lahvově zelených kalhotách a vykartáčovaném sametovém saku vypadal elegantně. Bylo mu osmačtyřicet, plešatěl na temeni a byl dostatečně marnivý, aby

mu to vadilo. Michael po dlouholeté známosti věděl, že jeho paže a hrud' na sobě nesou více než tucet jizev. Rány nožem. Kousance. Otvory po střelách. Před osmnácti lety předvedl Michaelovi věci, při nichž by dospělý muž omdlel. Michaelovi bylo tehdy patnáct, byl tvrdý, ale nikoli krutý; zatímco Jimmy byl ztělesněná krutost. Vzbuzoval obavy a strach, byl to zatvrzelý brutální sadista, který byl ještě dnes ten nejnebezpečnější muž, jakého kdy Michael poznal.

„Můžu dál?“ zeptal se Michael.

„Přemýšlím.“

„Tak přemýšlej rychleji.“

Jimmy byl složitá povaha, skládající se rovným dílem z vitality, ega a pudu sebezáchovy. Michaela respektoval, ale neměl ho rád. Jimmy byl řezník, Michael chirurg. Tento rozdíl vyvolával problémy. Šlo o ego. O zásady.

Dlouhé vteřiny na sebe hleděli, pak Jimmy řekl: „Jak je libo.“

O krok ustoupil a Michael vešel dovnitř do šera. Vstupní hala byla rozlehlá, s bílými a černými mramorovými dlaždicemi. Schodiště s červeným kobercem se vinulo po obou stranách místnosti a nakonec se spojilo na odpočívadle o tři a půl metru výš. Prostor po Michaelově pravici zabírala kulečnicková herna, přes níž viděl do salonku pro návštěvy, nevelké studovny za ní. V hloubi domu vycítil pohyb, zahlédl jídlo na dlouhém stole, další muže, další zbraně, a věděl, že odpočítávají čas, čekají v tichosti, až starý pán zemře.

„Rád bych ho viděl, Jimmy.“

„Nemůže tě zachránit.“

„Nikdo se o to neprosí.“

Jimmy zavrtěl hlavou. „Zklamal jsi mě, Michaeli. Všechny ty roky, všechno to, co jsi dostal. Příležitost. Dovednosti. Respekt. Když jsme tě našli, byl jsi nula.“

„Nemůžeš se na to dívat tímto způsobem, Jimmy.“

„Ale můžu.“

Měl vztek a jen stěží ho skrýval. Michael natáhl krk, aby viděl muže za Jimmym, a pak se k němu vrátil pohledem. „Příležitost mi dal starý pán, ne ty; respekt jsem si zjednal sám. Něco z toho, co jsem se naučil, mělo možná začátek

u tebe, ale nic víc to nebylo, jen začátek. Pak jsem šel vlastní cestou.“

„Jenže já jsem tě pomohl vybrat.“

„Měl jsi k tomu dobré důvody.“

„To jsi opravdu tak domýšlivý?“

„A ty?“

Ticho se vleklo, dokud Jimmy nezamrkal. Michael řekl: „Chci ho vidět.“

„Pořád si ještě myslíš, že na to máš právo?“

„Uhni, Jimmy.“

Jimmy pokrčil rameny, křivě se usmál, pak ustoupil a dovolil Michaelovi vejít. Ve světle lustru Michael spatřil, jak je Jimmy napjatý. Jeho temné oči do sebe natáhly světlo a objevila se v nich prázdnota, tentýž neživý pohled jako z vakua za sklem, jehož byl Michael tolikrát svědkem. Byl to výraz, jaký Jimmy nasadil, než začali umírat lidé.

„Starý pán mě propustil, Jimmy. Vydal trvalé příkazy, že mě máte nechat na pokoji. Řekl bych, že mám pořád právo ho vidět.“

Jimmy zamrkal a mrtvý pohled se vytratil. „Pověz to Stevanovi.“

Stevanovi bylo šestatřicet, měl univerzitní tituly z Columbie a Harvardu. Ne že by si tak vážil vzdělání, ale protože žíznil po vážnosti ve městě, které jeho jméno příliš dobře znalo. Jediný syn starého pána, on a Michael kdysi byli přátelé – bratři – jenže most mezi nimi byl spálený, zbyly jen trosky a dým. Od okamžiku, kdy Michael zanechal dosavadního života, uplynul týden. Týden a den. Úplně jiný svět.

„Jak se má můj bratr?“ Michael maskoval vztek sarkasmem. Stevan řídil černé audi a Michael věděl s jistotou, že v přihrádce na rukavice vozí pětadvacítku.

„Jak se má Stevan?“ Jimmy imitoval otázku a převaloval slova na jazyku, jako kdyby si je vychutnával. „Má bratra zrádce a umírá mu otec. Jak si myslíš, že se má?“

„Mám dojem, že dělá chyby.“

„Dohlédnu na to, aby je nedělal.“

„Kde byl v pět ráno?“